

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

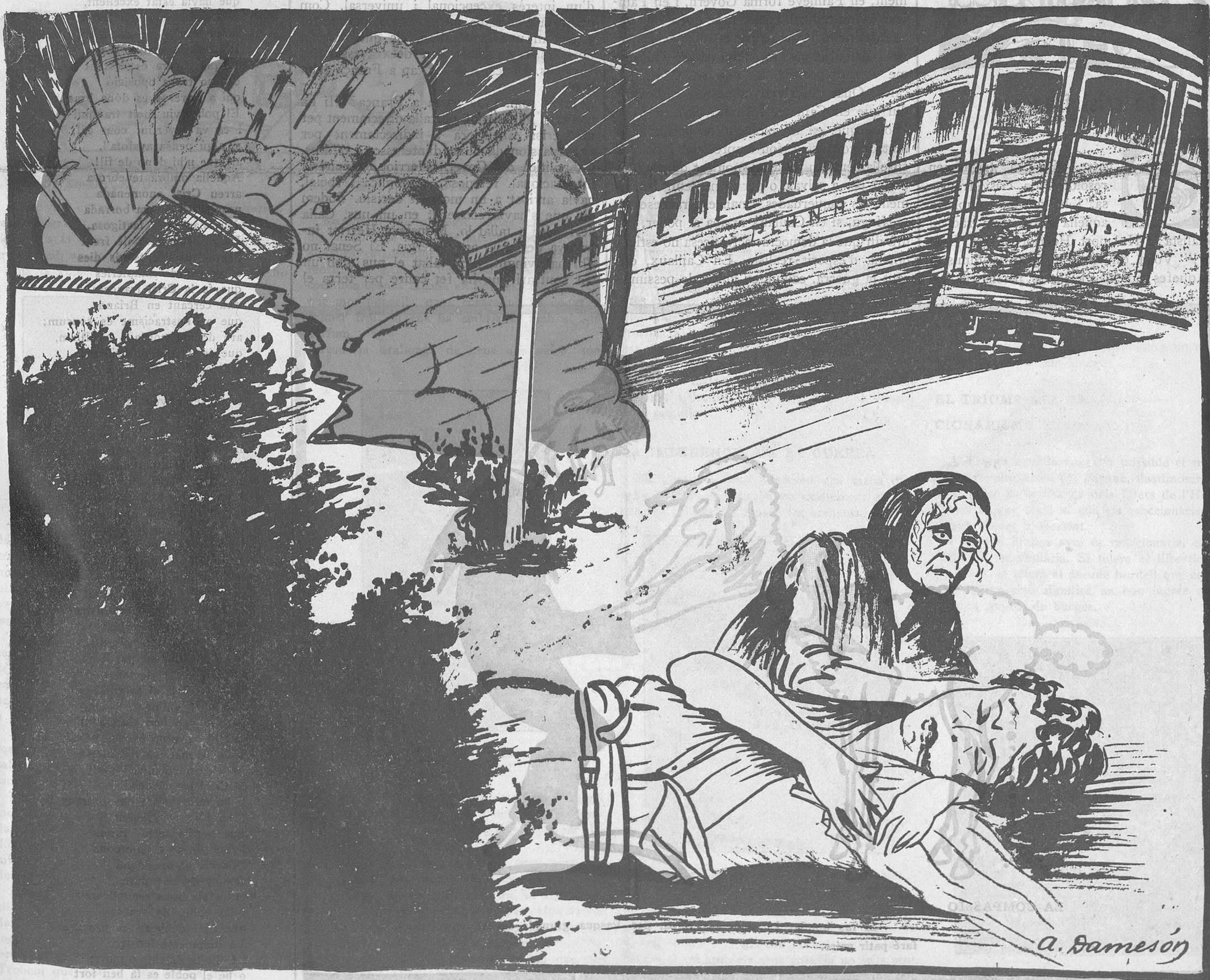
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

9 D'ABRIL DE 1925

Un record per les víctimes del tren-tramvia de Les Planes.

A. Damesón

Els golafres

No sabem si els nostres amics han llegit el manifest de la "Unión Patriótica". Es un document molt llarg, molt dens i molt profund. Els qui vulguin llegir-lo han d'esperar una hora tranquil·la, desenfada i clara. Mentrestant, nosaltres els avençarem un dels punts més importants d'aquest manifest, que és el que declara que s'ha de mantenir, en les eleccions de les vinents Corts, el sistema del sufragi universal. Segons el manifest, tota modificació del sistema vigent han de fer-la les Cambres amb el rei. De manera que si hi hagués d'haver modificació del sistema electoral, aquesta modificació es realitzaria no pas en les primeres eleccions que es celebraran, sinó en les segones.

Així que és tan natural, tan constitucional i—diguem-ho també—tan provisional, no ha agradat als senyors de l'extrema dreta que simpatitzen més o menys amb el Directori. Segons el diari barceloní *Gaceta de Catalunya* (que és un diari que no llegeix ningú més que nosaltres, que el fullegem una vegada cada dos mesos) assegura que el manteniment interí del sufragi universal a Espanya és un error. Amb frase de pretensions clàssiques, l'alludit diari qualifica aquest punt del manifest de "taló d'Aquiles". Aquests senyors haurien volgut que amb un cop de ploma del Directori suprimís tot seguit el sufragi universal i establís qualsevol dels sistemes reaccionaris que ja quasi no es practiquen en lloc del món.

Decididament, aquests senyors de la dreta són una mica massa golafres. No en tenen prou amb els aventatges que els proporciona la situació actual, ni amb les concessions doctrinals i pràctiques que a la seva tendència fa el manifest de la "Unión Patriótica". Ells voldrien més: Ells ho voldrien tot. Voldrien que es prescindís fins de la façana democràtica i constitucional, i s'anés a la instauració d'un règim francament reaccionari que encara faria més excepcional la situació política d'Espanya davant del món.

Es veu que les presents circumstàncies han fet venir gana als dretistes. Però no sols mostren apetit. Mostren golafreteria. Pel seu propi interès, caldria que es moderessin, perquè els golafres solen patir d'enfets.

La crisi francesa

Quatre dies ha trigat en resoldre's la crisi francesa, i ha quedat complerta aquella frase d'un radical socialista: "Ha mort Herriot? Visca Herriot!" Volia dir que, malgrat la dimissió dels quefes radicals socialistes, persistiria l'es-

perit que aguantava el ministeri. Efectivament, en Painlevé forma Govern, i en Painlevé és tan radical, potser més, que l'Herriot.

Admirable França, que en mig de les seves atribulacions sap conservar l'idealisme i sap posseir la *sagesse*. Més, encara. Quan escrivim aquestes ratlles es diu que en Caillaux formarà Govern. Així l'home que, en un moment de perill, i per tant de confusió, fou empresonat i riscà el fusellament, en un altre moment de perill és cridat per a salvar, o per a mantenir fermament les esquadres finances franceses.

Ningú, si en Caillaux arriba al poder, podrà dir que la democràcia francesa no estigui dotada d'esperit realista. En Caillaux, durant la guerra, caigué en culpa de pessimis-

me i d'orgull. Ell era adversari de la guerra, i no tingué fe en França. Ell mantingué l'actitud equívoca, per orgull, mentre la seva pàtria s'arborava d'energia heroica. Fou empresonat. Fou condemnat a exili. Nosaltres també ho hauríem fet. Passada la guerra, en Caillaux és restaurat a la seva jerarquia per a aprofitar la seva competència. Cridava l'extrema dreta monàrquica, però restava ferm, pur, quan ha estat precis, un home; en l'hora greu d'una temensa de fallida, França ha cercat a un home d'esquerra.

Ja sabem que es diu que en Caillaux no ho serà d'esquerra, perquè ha abandonat l'impost sobre el capital, i que són precisament les dretes les que confien amb ell. Potser sí, però si en Caillaux arriba al ministeri—un ministeri radical—no podrà mantenir-se més que amb l'apoi dels socialistes, i la política fiscal d'en Caillaux serà socialitzant, o no podrà mantenir-la, perquè en Caillaux, per la seva tradició i per les rancúnies conservadores, mai serà un home de dreta...

Painlevé bé val l'Herriot. Painlevé és igual que Herriot. Potser més, almenys els conservadors l'odien més, i els conservadors no s'enganyen en les seves agressions.

PARADOX

Anem a França

Si als nostres lectors no els ve malament, podem fer junts un viatge ideal a França. Els últims fets de la política francesa són d'un interès excepcional i universal. Com que a la Península no passa res, perquè tot està com una bassa d'oli, els que vulguin novetats i emocions han de travessar els Pirineus. Doncs, som-hi: cap a França falta gent.

Ja hi som. Què passa a França? Hi ha una crisi ministerial, portada directament per una crisi financiera i indirectament per una apassionada lluita d'interessos i d'idees. La política del Govern Herriot en matèria internacional, religiosa, econòmica i social, havia arribat a un moment decisiu. Podem dir que s'havia convertit en un nus. Calia desfer-lo, o tallar-lo. Monsieur Herriot intentava desfer-lo amb energia. El Senat no s'hi ha avingut, i ha tallat el nus amb un vot contrari que ha fet caure per terra el

Govern. La qüestió religiosa havia fet alçar contra el Ministeri els catòlics, amb els arquebisbes i cardenals al capdavant. La qüestió financiera ha fet alçar els rics i els mitjos rics. Tot plegat ha vingut a formar un obstacle formidable per l'avenç normal de la política del "Cartel", tal com l'entenien i la practicava Herriot.

La caiguda del Govern ha produït un esclat de joia en els elements dretistes de França i de fora de França. Però ha estat una alegria precipitada i excessiva. Haurà caigut Herriot, però la política d'esquerra continuarà. L'hauria continuada Briand si hagués format Ministeri, puix que ell mateix havia posat com a condició essencial la col·laboració dels socialistes. I la seguirà Painlevé si, com sembla, reïx en el seu intent de constituir Govern. Allò que ha fet caure a Herriot, més que el seu ideari esquerrista, és la tàctica poc hàbil que en algunes qüestions ha seguit. Però els dretistes es fan il·lusions si es pensen que a través de les qüestions de tàctica podran destorbar l'obra reformista i laicista de les esquerres franceses.

No direm que més endavant no hi torni a haver a França Ministeris de centre o de centre-esquerra. Però creiem que la política esquerrista durarà encara força temps, tot el temps necessari per posar de malhumor i per indignar el digne senyor Esteve i el no menys digne Mossèn Joanet, vicari de qualsevol poble rural.

FULMEN

LA COMPASSIO

—Si fas bondat i t'engreixes forsa, per Pasqua granada no et faré patir gaire.

AI, LA CRISI!

L'ofici de governant que havia estat excel·lent, allò que es diu ben dolent ja fa temps que es va tornant. I no parlo d'aquí casa, perquè encara és bastant bo, car no troba oposició qui a governà es dona brasa. El poble viu molt tranquil i es va divertint com cal; si algú pensa avalota'l, ai! que n'hi dono de fill! Aquella ombra tenebrosa arreu Crisi anomenada nosaltres l'havem borrada dels diaris per fastigosa. I així sens mica de fresa llegim quasi tots els dies el grapat de ximpleries que fa la Crisi francesa. Ara cercant en Briand, que en l'ostracisme es consum; ara donant corda a en Blum, que és un orador brillant; ara fent que Painlevé, després de no pocs fatigs, trobi set o vuit amics que ministres vulguin sè; i quan es creu ja resolta la situació, pasterada! resulta més espatllada i surt la Crisi altra volta. I no és sols a França on la tal plaga ha aparegut; car es veu que ha corregut les tres quartes parts del món. A Bèlgica és molt sinistre la Crisi ministerial, ni cercant-lo amb un fanal es troba enlloc un ministre! En Vandewelde cridat a fer Govern tot seguit, per consultar el partit una treva ha demanat. No es resolt al sacrifici el polític eminent, perquè veu ben clarament que el governà és mal ofici. Fins la mateixa Alemanya és víctima d'aquest mal; la Crisi presidencial li ha tarat més d'una entranya; i no fóra sorprenent que portés fortes raons i fins pinyes a trompons l'elecció de president. La topada serà dura entre els bons republicans i les colles de votants que l'Hindenburg es procura. La lluita està leri-leri i és lluita de vida o mort; o bé el poble es fa ben fort

o patirà un altre imperi.
La vella Crisi italiana
ya seguint tranquil·lament;
i fan pinyes de valent
sens parar ni una setmana
feixistes i antifeixistes
per un motiu qualsevol;
es treuen els draps al sol
i es baten com camorristes.
Davant d'aquest aldarull
que la Crisi aixeca arreu,
bons llegendors no creieu
que fóra tenir pa a l'ull
deixar-li moure raons
i emmentinar-nos la vida,
que ara passem divertida
com en el millor dels mons?

LA CAMPANA DE GRACIA

LA CAMPANA DE GRACIA

LA CAMPANA DE GRACIA

LA CAMPANA DE GRACIA

FLOK

TEMES SOCIALS

La veu d'Europa

Les darreres eleccions celebrades a Bèlgica confirmen l'interessant fenomen que es remarcà clarament a l'Anglaterra en els comicis que succeïren a la caiguda del Govern de Mac-Donald. En certa manera, França i

Alemanya, il·lustren també l'al·lisonant exemple.

Diguérem llavors, comentant la derrota dels liberals britànics que les lluites ciutadanes dels temps moderns es decanten cap a les qüestions socials, que el liberalisme havia sigut superat en el doble sentit polític i econòmic, car els interessos morals i pragmàtics dels pobles es mouen avui a l'entorn, no de l'home, sinó de les collectivitats, no de llibertats fatalistes, sinó de principis normatius i estructurals.

No vol dir això que l'actual moment d'Europa sia conservador, sinó que més aviat és al contrari.

Ço que ha esdevingut és que el conservadurisme polític, en evolucionar els idearis de partit i canviar de pell els programes, ha ensenyat els ossos que l'aguanten, que són les institucions burgeses tradicionals, i la seva mèdula ronyosa d'imperialisme.

El liberalisme en canvi, inspirat en llibertats merament constitucionals i adjectives, s'ha quedat sense ossos i sense mèdula. No plau a ningú, no respon a res, perquè avui no es debateixen les llibertats ciutadanes sinó interessos morals que són de molt superiors, i que no afecten a la mecànica de govern, en una llei administrativa o a la relativitat nacional, sinó que tanquen tot el cicle espiritual del concepte d'home i de societat humana i de totes les seves possibles projeccions.

Analitzant així els fets, podríem dir en termes polítics que estem presenciant l'esforç més important de tots els que s'han vist fins ara per tal d'aconseguir la supremàcia del "poder social".

Recordi's que les lluites vuit i noucentistes eren principalment per la supremàcia del

"poder civil". Abans els pobles eren un castell i una església, però no una ciutat. Calgué crear la Ciutat com a nucli material i espiritual d'homes i famílies i focus de cultura i d'irradiació, perquè comencés a sentir-se la frisança de la llibertat i de la sobirania civil. La Reforma consagra la independència de la raó i els drets individuals, alçant-se contra del dogma i qualificant a cada creient per a interpretar-lo.

I ve't aquí el punt de culmini de la doctrina liberal, basada principalment en el fet "polític", produït pel lliure joc de les activitats individuals, movent-se amb tota espontaneïtat dintre una harmonia preestablerta.

Però la Ciutat ha seguit el seu torn superada per un organisme més sensible, de més intens i fondes percussions, la Societat. I el fet "polític" s'ha convertit en fet "social".

No es tracta ja del ciutadà, home polític, home econòmic, sinó de l'home en substància i en totalitat. I tot el que amb aquest home es relaciona és ja transcendental, fins als límits de la "Utopia".

El conservador en aquest terreny resta ben emplaçat, trepitja ferm encara. Ell representa la Llei, la Tradició, la Pàtria, la Propietat, tot això que ha fet viure al món fins ara a través de les centúries. I la llei, la tradició, la pàtria i la propietat són l'home mateix i més encara. Són el seu Déu i el seu Dimoni.

Es comprèn, doncs, que el conservadurisme esdevingui comodament una força social afirmativa. És l'encarnació viva i prepotent de totes les ambicions de domini, la veu de les generacions extintes... És l'única força que pot, "dignament", combatre al socialisme triomfant, que és en essència i en totes

les seves modalitats honrades, la negació total i absoluta de ço que el conservadurisme sustenta...

Desllindats així els camps, la lluita serà més forta, però més fecunda, car tots hauríem d'arreglar-nos a un cantó o a l'altre i tot fa creure que la burgesia lliura la batalla des del seu últim baluart...

GLICINI

La catàstrofe de Les Planes

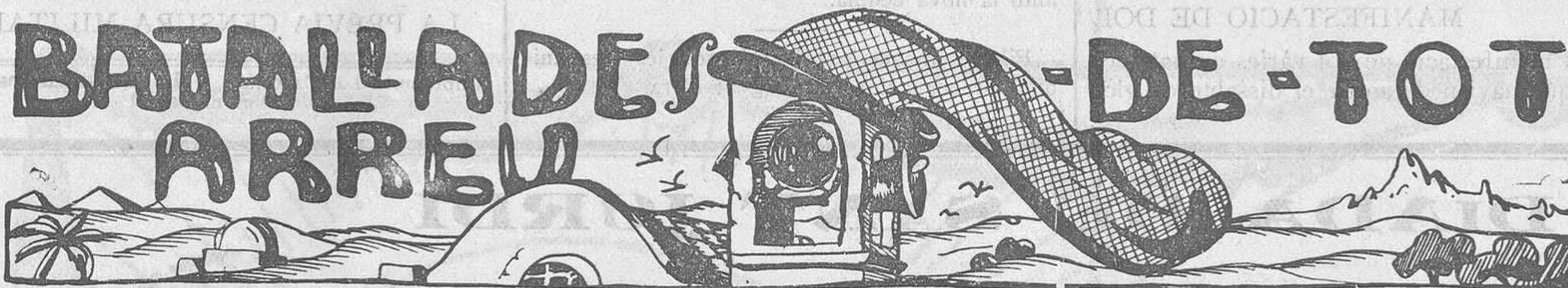
El Dijous Sant fou un dia dolorós per la nostra ciutat, una nuvolada d'horror i de dol la invadia tota i veïeu pels carrers els rostres compungits i oïeu lamentacions que us arribaven a l'ànima i us estremien compassivament, amarant-nos els ulls de llàgrimes.

La ciutat sofria una esbatzegada del destí amb una confirmació de la gran catàstrofe.

LES PRIMERES NOTÍCIES

A dos quarts de vuit de la vetlla començà a circular per la ciutat la notícia del descarrilament del tren de Les Planes. No se sabia si el rumor era infundat, però prenia increments de mica en mica i la imaginació barrejada amb el pànic li donava proporcions fantàstiques que desgraciadament s'han confirmat.

A les vuit es sabia ja com a cosa certa i totes les veus parlaven del mateix amb una tristesa que es cruixia.

LES DONES CAÇADORES

Hem vist en una revista il·lustrada estranera un gravat que reproduïm d'una dona aficionada a la caça. Aquesta miss apareix en el gravat amb un lleó caçat per ella.

Ens fa l'efecte de què aquesta dona no ho

La senyora Silver With caçadora de lleons

és una dona. Més aviat sembla una bestiola estranya molt semblant a la dona. Però, en aquests nostres temps calamitosos que tot el món sembla que vagi al revés, ja estem acostumats a veure dones xòfers, dones regidores, esport-womans i dones que els plau la cacera.

La dona, més o menys aficionada a l'esport, sempre ho ha estat. D'això us en respondran un sens fi de marits que algunes vegades troben, en la seva muller, més que no pas un àngel acariciador, un futbolista rebec que els rebenta a cosses o un boxador irreductible.

Ara, doncs, perquè en el món no hi falti res, ens ha aparegut la dona caçadora, la que salta muntanyes, quan no té res més per a saltar, i fa ardis de bona punteria.

Per res del món voldríem que s'extingués la moda de les dones caçadores; perquè ja sabem que no hi ha home més mentider que el caçador, i si ara, amb molts de treballs, arribem a mig creure la dona, el dia que fos una caçadora furtiva no la podríem creure de res.

Preferim que la dona sigui humil i una senzilla treballadora i que es quedi embadalida de dolcesa als nostres braços. Preferim que sigui incapaç de matar un ocell, pensant que aquell ocell també busca el seu niu i estima els petits. Trobem que això fa més cor de mare.

ELS NENS MALALTS

Recordem haver llegit varies estadístiques del nombre de nens que moren. Recordem que aquelles estadístiques ens varen entristir. La mort d'un nen, és una cosa molt trista. Es com una branca tallada en flor; és com una flor que mor poncella, quan encara no ha donat el primer fruit ni ens ha embriagat amb el seu perfum.

Aquesta tirallonga de nens que veieu, són

Com cura els infants la senyoreta Muriel

nens malalts, són éssers innocents que sofreixen en aquesta vida per culpa d'una naturalesa raquíctica que els ha mal dotat o, potser, per llei atàvica.

Pensar aquestes coses davant de la innocentesa infantil, verament impressiona.

Quants i quants mils nens hi ha en aquest món que pateixen terriblement per culpa de les disbauxes dels seus pares? Aquestes malalties hereditàries en desenllacen gairebé sempre funestament i no hi ha ciència humana que pugui res amb elles.

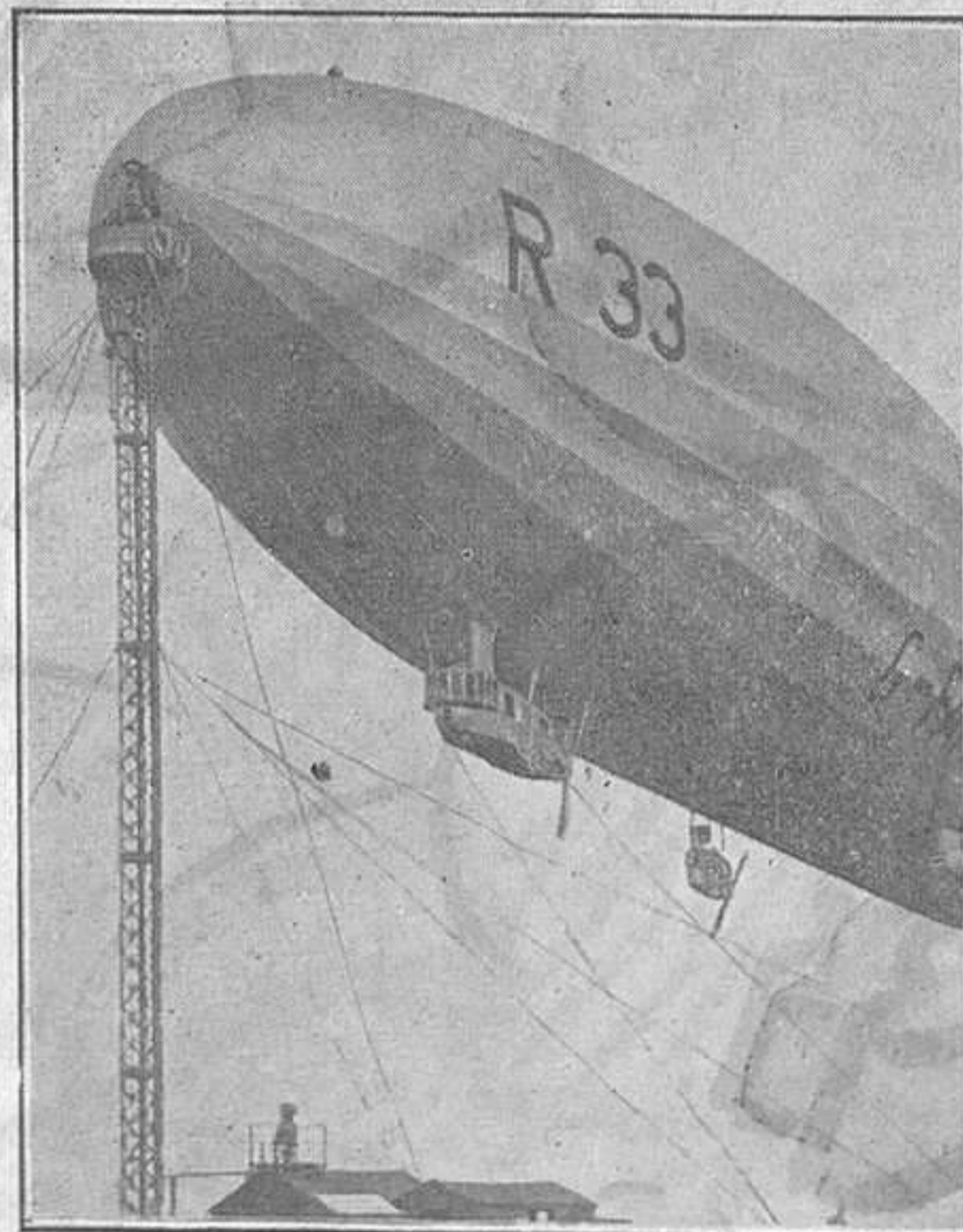
Els nens deuen ésser cuidats molt respectuosament.

L'Estat espanyol no ha tingut mai cura en aquestes coses. Aquí els nens es contagien, moltes vegades, en la mateixa escola, en aquestes escoles que no reuneixen cap condició per escola i les reuneixen totes per a corral. Després hom es troba amb el fill que pateix llàstimosament, a voltes enllitat tota la vida, i horroritza al pensar que aquella calamitat li pot haver caigut a sobre en una d'aquestes escoles, on a més de no aprendre-hi es perjudica.

Un nen malalt és una flor neulada que no arribarà a produir fruits, o el fruit que dongui serà raquíctic.

LA IMMINENCIA DE LA GUERRA

Els poetes d'abans cantaven una mena d'ocells que ara ja gairebé no existeixen: el cignes, els coloms, les aloses, les orenetes. Avui ja

El "R. 33", un dels avions més formidables - de la flota aèria anglesa

no és possible cantar aquesta mena d'ocells. Ja no existeixen o ja gairebé no existeixen. Ja no ratllen el cel amb els seus vols, ja no se'ls sent cantar com abans. Ara els únics ocells que rat-

llen el cel—que ja no és el cel bucòlic d'abans, sinó un cel amenaçador, guerrer i terrible—són els aeroplans tràgics, són els avions bèlics. I la seva veu, el seu cant, no és el líric refilar dels senzills ocells que amava el sant d'Asís, sinó les bombes mortíferes, les granades espantoses.

Mireu, sinó, aquest avió que ha fet construir Anglaterra. És terrible. És una màquina de guerra amb ales. No valdria més aplicar la mecànica d'una manera més noble, més útil? No valdria més aplicar-la a l'agricultura que a la guerra? No s'ha avençat prou en l'art de fer mal?

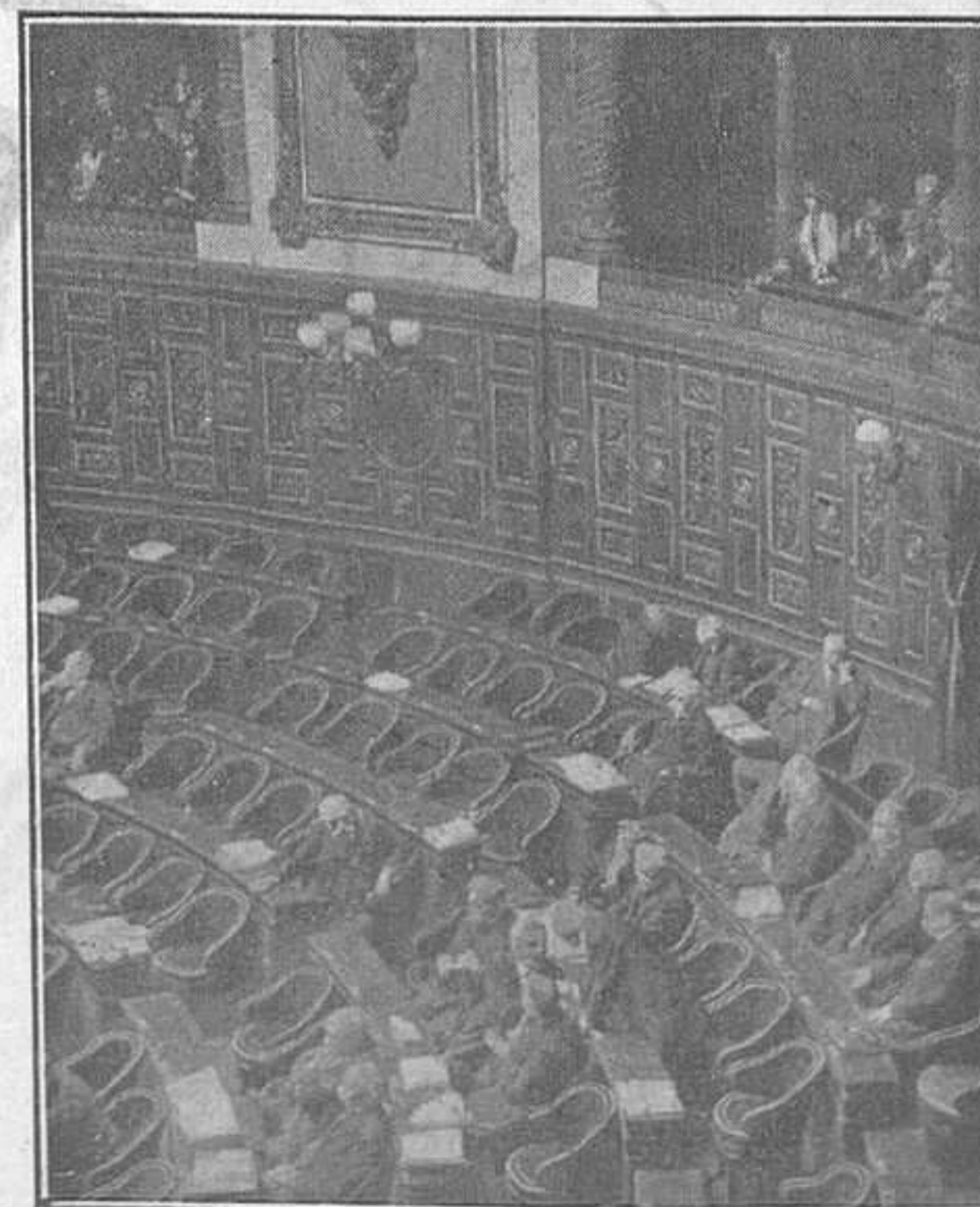
Què es prepara una guerra? Què aquesta guerra és imminent? I què? Es que ha de tenir altra utilitat que la d'enriquir a quatre fabricants, que és el mateix que dir a quatre brètols? Es que amb els diners guanyats robant, aquests brètols faran altra cosa que augmentar la prostitució i el vici abjecte i repugnant de cabarets i music-halls?

Fora, fora la guerra, quan es deu a un motiu tan vil com són els diners!

EL TRIOMF DEL REACIONARISME FRANCES

A França avui ja no seria possible el triomf de la revolució del 93. Perquè, llàstimosament, avui ja no és la França dels Drets de l'Home. Prova el que diem el que els reaccionaris han pogut vèncer a Herriot.

I és que França avui és reaccionària, essencialment reaccionària. Si tolera el llibertinatge de París, si tolera el pseudobordell que és París, és que això significa un bon ingrés per a la seva gaveta de burges.

El retorn de Millerand a la vida parlamentària

COM S'ESDEVINGUE

Es difícil dir com ocorregué la catàstrofe, perquè exactament no s'ha esbrinat encara. No obstant, de les moltes versions que han corregut, la que ens sembla més verosímil és la següent:

El tren en entrar a la foradada de Vallvidrera on es canvia el voltatge, s'incendià el motor. El personal de la Companyia es féu càrrec de l'avaria i pocs moments després el comboi arrencava de nou prenent velocitats extraordinàries, passant per l'estació del funicular sense aturar-se i a l'arribar a la corba, davant de la sub-central de Sarrià, abans d'arribar sota el passeig de la Bonanova, descarrilà topant contra un mur.

ELS PRIMERS AUXILIS

Els primers auxilis els oferiren els veïns de Sarrià, els bombers de la Creu Roja i forces del Sometent de Sarrià i de Sant Gervasi, el personal de la Companyia i forces de la guàrdia urbana, que extingueren de sota els cotxes els morts i els ferits, il·luminats per atxes de vent.

ESCENA HORROSA

Es veien ferits amb estelles del cotxe clavades, bassals de sang, trossos de carn i membres solts. Els crits de dolor dels ferits i de desesperació d'alguns familiars que buscaven els seus, produïa una escena d'horror indescriptible.

LES AUTORITATS

Al lloc del sinistre acudiren les autoritats civils i militars; l'alcalde, el governador civil, el capità general, consellers, el cap de la guàrdia urbana i altres, mentre els ferits eren conduïts als dispensaris més propers i alguns auxiliats intrinament pels veïns.

Hi acudiren també els metges municipals que pogueren ésser avisats i desplegaren la

seva acció amb zel i de la millor manera possible degut a la magnitud del cas.

DISPENSARIS

Els ferits foren traslladats immediatament als dispensaris de Sarrià, Sant Gervasi, Gràcia, Universitat, Sagrat Cor i a l'Hospital Clínic, on foren degudament assistits.

Les camilles de la Creu Roja es cuidaren del trasllat, com també del dels cadàvers.

NOMBRE DE VICTIMES

Segons les relacions donades pels dispensaris on foren assistits els ferits i segons les últimes noves de la catàstrofe, el nombre de víctimes és d'uns cent cinquanta, entre els quals hi ha uns vint-i-cinc morts.

RESPONSABILITATS

En saber-se la notícia a Terrassa hi hagué una alarma gran i un avalotament de les gents indignades contra el mal material del que disposa la Companyia.

Es creu que la causa de la catàstrofe que lamentem és el que en el comboi, compost de tres cotxes, dos de tercera i un de segona, hi anava inclòs un cotxe reparat que el tenia en els tallers com a vell. Com que la diada era de les de més transit, s'usà aquell cotxe per a formar el tren especial.

Si aquest rumor és cert, ens sumem a què s'exigeixin responsabilitats a la Companyia.

L'ENTERRAMENT

L'enterrament de les víctimes es verificà el diumenge passat al matí.

A súplica de moltes famílies dels difunts s'acordà que l'enterrament fos a càrrec de cada família, en particular per a evitar un espectacle de dol imponent.

MANIFESTACIO DE DOL

En manifestació de dol vàries entitats corals que havien de sortir el dissabte de glò-

ria a cantar le tradicionals caramelles, han suspès les seves sortides.

Les autoritats han suspès també tota festa pública a base de cançons pels carrers, palesant tot Barcelona el contristament de la desgràcia que ha sofert.

Deixem d'anotar certes escenes de dolor i algunes impressions de ferits i d'alguns il·lesos.

La catàstrofe ha estat tan forta com sentida i LA CAMPANA DE GRACIA, essencialment ciutadana, purament barcelonina, que estima la ciutat tant en l'humor com en l'infortuni, fortament contristada, manifesta el seu profund condol per les víctimes d'aquest tràgic succés que no té precedents en la nostra ciutat.

Per la mangonella de les dretes franceses ha caigut el Govern Herriot. L'Herriot és un dels homes més íntegres de França. El fa caure l'assumpte del Vaticà més que res més. És la clericalia que una vegada més, sacrifica un país i un home bo per les seves conveniències. Després cantaran que Jeseús ha ressuscitat.

No estem conformes amb l'impost de solteratge. No hi estem conformes perquè no s'hi ha inclòs als religiosos. Això és una cosa que no pot ésser. Voldríem veure els rectores com es casen o com paguen; l'última cosa sobretot. Sinó és així nosaltres no hi volem sapiguer res amb la nova cédula.

Pilota, cinema i radimania són les tres úniques preocupacions de la gent d'ara.

La nostra joventut no sap parlar de res més que de futbol, de pel·lícules i d'antenes. Els homes de l'any setanta no tenien tants elements culturals ni la pretensió d'enfortir-se, però algunes vegades feien barricades i morien per un ideal.

Avui lamentem la catàstrofe de Les Planes. Un altre dia, infortunadament, n'hauré de lamentar una altra, potser més gran, del "Metro". No és pas que ho volguem, com ja es pot suposar, però en tenim un presentiment que quasi és una seguretat.

La mona d'aquest any és una mona nova de xocolata, una mona simbòlica que fa molt bon aspecte, però de dins és buida.

Una mona buida és una cosa que fa bonic, però que no és de cap utilitat. Es com tantes mones que hem vist que són molt mones, però sense cervell.

L'Ajuntament de Ceuta s'ha dirigit als ajuntaments de la península perquè demani al rei que faci alguna cosa important el general Primo de Rivera.

Estem d'acord amb l'Ajuntament de Ceuta i creiem que se li ha de fer alguna cosa important.

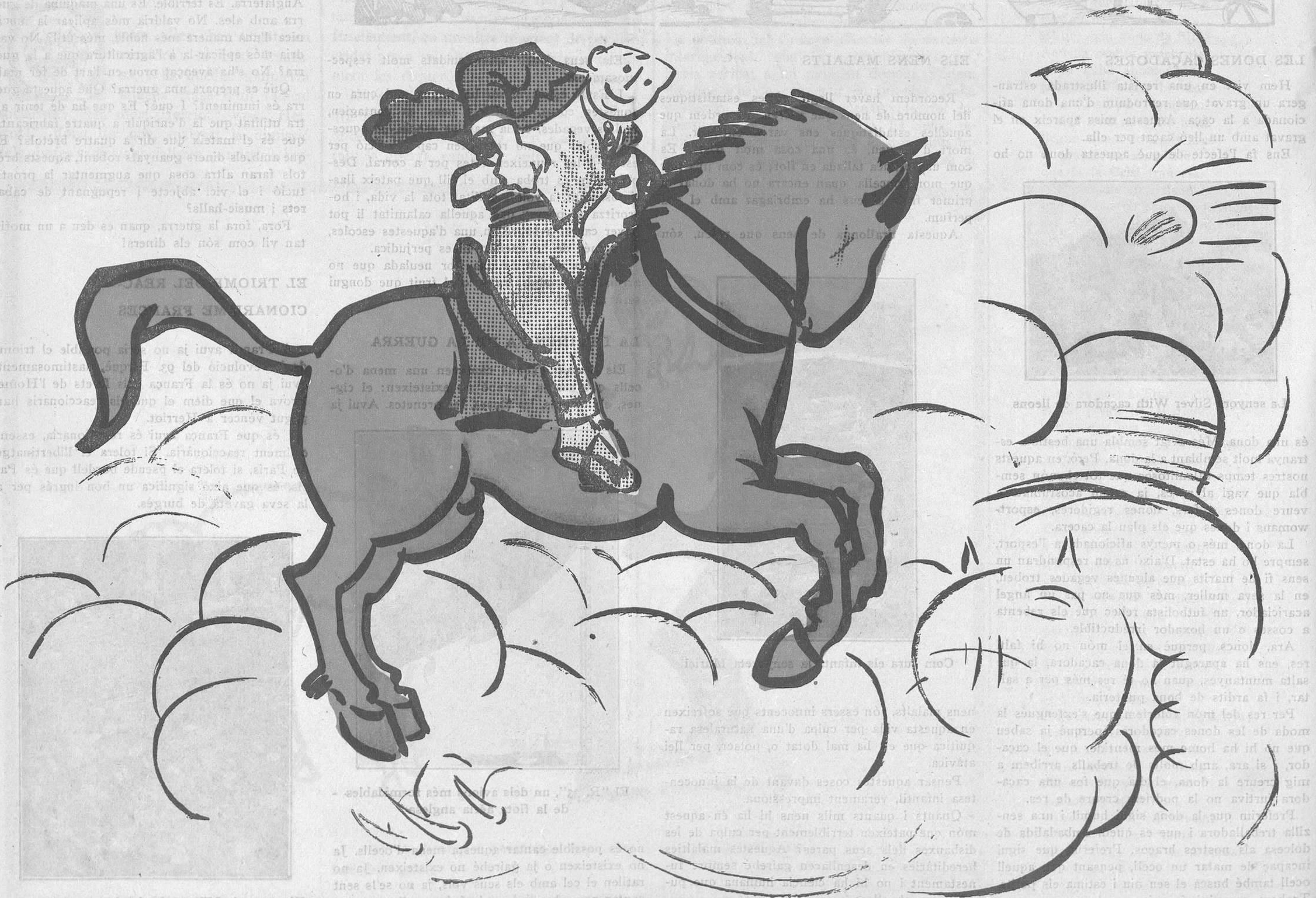
Aquest any no hi ha hagut caramelles en senyal de dol per la catàstrofe del ferrocarril de Les Planes. Ho sentim molt per la catàstrofe, però ens en alegrem per les caramelles.

En les circumstàncies actuals, encara hi hauria genteta capaç de rebentar cantant com les cigales i després menjar-se el be de la satisfacció.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA MILITAR

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUILLA, CARRER del Olm, número 8

LA DIADA DE SANT JURDI

Amb quin gust fa saltar el poltre avui l'hereu.